

„Hospodine, slyš můj hlas, když volám. Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: Hledejte mou tvář. Hospodine, tvář tvou hledám. Svoji tvář přede mnou neukrývej. Aleluja.“ /Žalm 27,7-9/

První list Janův 5, 9-13

Lukáš 24, 46-53

Jan 17, 6-19 Ježíšova modlitba za učedníky

Dnešní neděli se nacházíme mezi dvěma významnými církevními svátky, které patří nerozlučně k sobě. Příští - svatodušní neděli si budeme připomínat seslání Ducha svatého na učedníky a uplynulý čtvrtek byl svátek Nanebevstoupení Páně.

Když Ježíš za svého pozemského života kázal a uzdravoval, lidé mu často chtěli být co možná nejbližší. Tlačili se kolem něho, chtěli se ho dotknout v naději v jeho uzdravovací moc. Pokud to bylo u jezera, Ježíš někdy vstoupil na loďku a odrazil s ní kousek od břehu. Jen tak, díky tomuto fyzickému odstupu, bylo možné, aby Boží slovo znělo k většímu počtu shromážděných lidí.

Čtyřicet dní po vzkříšení se Ježíš ještě ukazoval učedníkům i dalším lidem, kteří o něho za jeho pozemského života stáli, měli ho rádi a zajímali se o něho. Potom byl vzat do nebeské sféry. Můžeme ale říci, že Ježíš vlastně neodchází, nýbrž přichází. Dokud byl tady na zemi, setkávali se s ním jen někteří. Mnozí lidé za ním putovali z velké dálky. Jiní se s ním právě pro velkou vzdálenost setkat nemohli. Další o něm ani nevěděli. Nanebevzetí a seslání Ducha svatého člověku Krista přibližuje. Od té doby je podle svého zaslíbení trvale přítomný uprostřed své církve. A může to být kdekoli ve světě. Není to omezeno místem ani časem. Vždyť přece vyznáváme Ježíšova slova: „Kdekoli shromáždí se dva nebo tři ve jménu mém, tam já, tam já jsem vprostřed nich.“ /Matouš 18,19-20/

Kristův příběh tedy nekončí vzkříšením, ale má své pokračování nejprve v učednících a potom dále v církvi. Ježíš měl o učedníky i jejich pokračovatele trvalý zájem a starost. Svědčí o tom tzv. velekněžská modlitba, jejíž část jsme dnes z Janova evangelia četli.

V její první části prosí Ježíš Boha – Otce za oslavení sebe. V druhé části, kterou jsme slyšeli, prosí za učedníky – apoštoly. Protože Ježíš byl tady na zemi plný člověk i plný Bůh, v Ježíši Kristu se učedníci setkali s Bohem. A zůstali mu věrní.

Neznamená to, že by byli dokonalí. Platí o nich i slovo, které Ježíš řekl dříve. Mluvil o hodině, v níž se učedníci rozprchnou, každý do svého domova a jeho nechají samotného. /Jan 16,32/ Ve velekněžské modlitbě se však Ježíš dívá na učedníky se zřetelem na celý jejich život a ne jen na určitou chvíli.

Učedníci opravdu Ježíše poznali. Toto poznání spočívá v tom, že v Ježíše uvěřili a oddaně jej následovali. Poznání Ježíše od učedníků vrcholí ve chvíli jeho odchodu. Smrt, která lidi zpravidla rozlučuje, pomáhá učedníkům v tomto případě k tomu, aby k Ježíšovi našli správný poměr. Uvěřili, že Ježíš je od Boha poslán. Mezi vírou a poznáním je úzká příbuznost. V poznání je důraz na pravou znalost. Ve víře je důraz na důvěře. Poznání v pojetí Bible není nikdy abstraktní. Vyrůstá z osobní zkušenosti, která souvisí s vírou. Učedníci poznali i uvěřili. Ježíš je pro ně Pánem a Spasitelem. Vidí za ním Boha – Otce, který jej do světa poslal.

Ježíšova péče o učedníky nekončí tím, že je vyučil. Neprosí Boha – Otce, aby je ze světa vzal. Naopak. Oni tady musí zůstat. Jde mu o to, aby ve světě obstáli a naplnili úkol, který jim dal. Ježíš však dobře ví o obtížích a nástrahách světa, a proto prosí Boha - Otce o jejich ochranu.

V textu jsme četli slova o posvěcení. Posvěcený či svatý je ve vlastním smyslu jedině Bůh. Posvětit znamená dát osobu nebo věc do Božího vlastnictví. Jde o určité poslání – pověření, kdy posvěcená osoba už není pro sebe, ale pro všechny. Pro učedníky to znamená, že pokračují v Ježíšově poslání, jsou odevzdáni Bohu a tak posláni ke všem. /Jan 20, 21/ Postavení učedníků je však oproti Ježíšovi výhodnější, protože se mohou opřít o již vykonané Kristovo dílo a především o jeho oběť.

Ve třetí části velekněžské modlitby pak Ježíš prosí za církev. Prosí za nás.

Při četbě celé této myšlenkově nesmírně bohaté modlitby můžeme také my vstoupit do dialogu se svým Pánem. Můžeme se ptát, prosit a děkovat. Naši duši také smí prostoupit klid vyplývající z uvědomění, že Ježíšova modlitba a oběť jsou tady pro nás a za nás a sahají až do konce časů. Amen.

/Slovo na neděli 16. května 2021 Dana Kalivodová/